

Maandag 14 oktober 2013.

Vandaag willen we de nieuwe kabel in gebouw 6 (gynaecologie/apotheek) naar binnen brengen en een voorlopige kabel in dat gebouw installeren om het van elektriciteit te voorzien. We moeten ook de voedingskabel uitgraven die vanuit gebouw 7 (materniteit) komt en nu nog gebouw 6 van elektriciteit voorziet. Die kabel willen we dan gebruiken om de pediatrie en gebouw 5 vanuit gebouw 6 met elektriciteit bevoorraden.

De kabel in gebouw 6 naar binnen brengen, verloopt tamelijk vlot mits wat boorwerk met de boormachine, ons lange boor en met hamer en een stuk betonijzer als zeer lange beitel.

De kabel tussen de gebouwen 6 en 7 zit soms slechts tien centimeter onder de grond, soms ruim een halve meter. Het is een lastige graafkar-wij om hem vrij te maken. De kabel is erg beschadigd en is dus onbruikbaar voor het doel dat we in gedachten hadden. We zullen dus moeten improviseren om de bouwen 5 en de pediatrie te bedienen.

Het was zeer warm vandaag. Tegen valavond zijn we bijna uitgedroogd.

King heeft tot nu toe zeer goed gewerkt, op zijn Europees zelfs. Vandaag echter deed hij het wat meer op zijn Congolees. Merkwaardig feit? Tijdens overleg doet hij echt zijn best om technische dingen 'à la Européenne' te bediscuteren. Maar... Vanavond kwam ik op zijn kamer in het parochiehuis. De lamp, schakelaar en stopcontact die hij daar tijdelijk voor zichzelf geïnstalleerd heeft, is echt een installatie 'à la Congolaise'. Dat is totaal in contradictie met hoe hij met mij werkt. Zijn excuus? "Het is toch maar een tijdelijke installatie, Rik?" Tja, tijdelijke installaties 'à la Congolaise' zijn even gevaarlijk

als vaste installaties 'à la Congolaise'. 'À la Congolaise' dat is slordig, loshangende draden en schakelaars en stopcontacten slecht of niet aan de muur gefixeerd. Voor mij is en blijft dat een merkwaardige dualiteit: met mij 'à l'Européenne' discuteren én handelen, voor zichzelf handelen (en denken ook, vermoed ik) 'à la Congolaise'.

De grote generator draait goed en zacht. Placides gelijkde filters doen het dus zeer goed.

Er is al 48 u. geen gsm-bereik. Ik heb dus geen nieuws van Frida, zij niet van mij. Zéér vervelend!

De buitentemperaturen zijn tot 's nachts zeer aangenaam. Ik rust uit op het terras terwijl in de verte een onweer rommelt. Aan het lichtspektakel te zien moet het een indrukwekkend groot onweer zijn.

Chefkok maman Bébé bereidt het middagmaal.
Achter haar het oventje
waarin dagelijks vers brood gebakken wordt.

Dinsdag 15 oktober 2013.

Ook deze nacht was er geen bereik. Mijn antwoord op Frida's bericht van vier dagen geleden is nog steeds niet verstuurd geraakt. Om 11.30 u. was er bereik. Enkele hangende sms'jes raken verstuurd. Telefoneren lukt ook maar ik hoor Frida's antwoordapparaat. Shit happens!

Weg leggen een dubbele kabel (2 keer 3 x 2,5 parallel) naar de pediatrie vanwaar we ook een verbinding maken naar gebouw 5 (labo is daar tijdelijk ondergebracht na de grote storm) en naar de post-op waarvan het dak weggewaaid was. Die twee laatste verbindingen waren niet gepland. We gebruiken het materiaal dat voorzien was voor de vernieuwing van de elektrische installaties van het nonnetjesklooster.

Het moet gezegd: voor sommige praktische problemen bestaan er goede Congolese oplossingen en King beheerst die als de beste. Een voorbeeld? In adobestenen (ongebakken kleistenen) blijven de genagelde attaches niet zitten. Ze komen altijd los en dus ook de kabel die men ermee aan de muur wil bevestigen. King's oplossing? Boor een gat van acht millimeter, steek daar een plug in, neem een stukje draad en maak er een oog mee met twee staarten, vijs dat vast in de plug, bind de kabel vast. Klaar! Zo zijn er nog wel wat voorbeelden.

We willen vanavond nog enkele boites cementeren in de muur van de post-op zodat de installatie morgen kan afgewerkt worden. Probleem? We hebben cement nodig. De cement bevindt zich in het depot van papa Vic. Volgend probleem? Het depot is gesloten, alleen papa Vic heeft de sleutel én hij is al lang naar huis. Wij vragen om papa Vic te gaan halen. Dat komt in orde stelt men ons gerust. Wij kunnen niet

anders dan wachten. Wij wachten, wachten, wachten... Zéér vervelend. We moeten echt aandringen en bijna van ons oren maken eer er iemand vertrekt. Weer wachten dus.

Terwijl we wachten komt Benoit langs. Hij heeft samen met Placide aan de maïsmolen gewerkt en was de hele dag in de weer met de bouw van een molenhuisje. Hij heeft de hele dag niet gegeten. Ik wandel met hem naar Guylaine en vraag haar of ze wat eten over heeft: "Geen probleem, Rik." Lucien is verontwaardigd dat Benoit geen eten gekregen heeft. Hij is geen personeelslid van het ziekenhuis en dus, vindt hij, moet er voor eten gezorgd worden voor wie tijdelijke klussen opknapt. Het is de taak van Chako om daar voor te zorgen, om daar oog voor te hebben. Maar volgens Lucien is het typisch dat ze daar geen oog voor heeft: "Alleenstaande vrouwen, hé!"

Na nog goed driekwartier wordt papa Vic gebracht, krijgen we cement en kunnen we ons laatste werkje voor vandaag afronden.

In het donker valt het zeer goed op hoeveel lampen er nog branden in lege lokalen. 't Is verloren 'gezaagd'.

Rond 23.30 u. is er weer wat bereik. Ik kan een berichtje sturen naar Placide maar dan is 't weer voorbij.

Het molenhuisje.